

‘Dan is de zaak vanaf nu officieel van u,’ zei de notaris plechtig en schudde Merel de hand.

‘Dank u,’ zei ze beleefd en pakte de bos sleutels van de grote tafel met marmeren blad. De sleutels waren bekend voor haar, maar nu waren ze haar eigendom. Merel wist niet of ze zich nu blij of verdrietig moest voelen. De kille ruimte waarin ze zich begaf werkte ook niet echt mee aan haar gevoelens van blijdschap. Ze had zojuist de zaak van haar tante Odile geërfd. Iets wat ze al langere tijd wist dat het stond te gebeuren en waar ze eigenlijk heel blij mee was, maar haar tante missen voelde vreselijk.

Een half jaar geleden werd ze gebeld door tante Odile met de vraag of ze langs wilde komen. Merel ging wel vaker op bezoek bij haar tante en zocht er verder niets achter. Onderweg kocht ze een mooie bos bloemen voor haar en fluitend fietste ze naar de winkel van haar tante, Odilly’s genaamd. Haar tante had al vijftientig jaar een eigen zaak in babykleding en speelgoed net buiten het centrum van Haarlem. Het was een statig pand waar ze ooit samen met haar man een muziekinstrumentenzaak had. Karel, haar man, was op jonge leeftijd omgekomen bij een motorongeluk. Odile was gebroken geweest door het verlies en had de winkel gesloten. Muziekinstrumenten waren Karels expertise en zij had hand-en-span diensten voor de zaak verricht. Als hij inkopen deed, zorgde zij dat de winkel bemand was. Ze maakte schoon en deed de administratie, maar de echte passie voor instrumenten kwam van Karel. Zonder hem had het geen zin de winkel open te houden. Gelukkig hadden ze een goede levensverzekering en kon ze het pand behouden. De winkel interesseerde haar niet meer, maar de woning boven de winkel was hun paradijs geweest en

daar wilde ze voor geen goud weg. Ze was daar zo gelukkig geweest met Karel en ze was er niet aan toe om hun liefdesnest te verlaten. Maandenlang deed ze niets anders dan in bed liggen en huilen om hem. Bijna niemand kon Odile bereiken, dat wist Merel zich nog goed te herinneren. Haar moeder, Beatrice, was de enige die een sleutel had en regelmatig binnen mocht om te kijken hoe het met haar ging. Merel was nog jong en ging soms met haar moeder mee om haar tante te bezoeken. Ze kon zich nog goed herinneren dat het altijd donker was als ze binnenkwam. Het eerste wat haar moeder deed was de gordijnen opentrekken, water in de fluitketel doen om te koken en thee te zetten. Merel wachtte dan op de bank tot haar moeder Odile zo ver had gekregen om naar de woonkamer te komen om thee met hen te drinken en iets te eten. Achteraf begreep Merel dat haar moeder dagelijks bij haar zus kwam. Alleen in het weekend ging Merel mee. Ze vond haar tante lief, maar zag ook haar immense verdriet. Als kind vond ze het lastig om haar tante zo te zien. De vrolijke tante die zo nu en dan met Merel een dagje uit ging, was veranderd in een treurig hoopje mens. Merel wilde steeds vaker niet meer met haar moeder mee naar haar in de weekenden. Altijd als ze bij tante Odile was geweest, had ze de rest van de dag last van medelijden en voelde ze zich bezwaard als zij iets leuks ging doen. Toch bleef ze gaan. Ze durfde niet te zeggen dat ze niet meer wilde, bang om haar tante nog meer pijn te doen. Ome Karel en zij hadden zelf geen kinderen en Merel had een belangrijke rol in hun leven gespeeld. Na maanden van eenzame opsluiting in haar woning, was er langzaam een ommekeer gekomen in het leven van Odile. Steeds vaker was ze al uit bed als Beatrice en Merel haar kwamen opzoeken en op een zaterdagochtend had ze zelf al thee klaargezet. Er stonden drie mokken op tafel en drie gebakjes, die ze bij de bakker om de hoek had gekocht. Beatrice was verheugd geweest door deze ontwikkeling. Ook

Merel vond het fijn om haar tante weer zo te zien. Die had weliswaar nog enorm verdriet, maar zag ook in dat op bed liggen niet de oplossing was. Ze had nog een heel leven voor zich. Odile maakte voorzichtig weer plannen voor de toekomst en had haar besluit genomen: de muziekinstrumenten werden vervangen door exclusieve babykleding en kinderspeelgoed. Ondanks...